

RESURSE SPIRITUALE

PRIMĂVARA 1998

Evanghelist

- Billy Graham** **Fă lucrul unui evanghelist** 1
Cel mai însemnat evanghelist al acestui secol vorbește din inimă despre evanghelistism.
- George O. Wood** **Cei pierduți—restaurarea unui sentiment al urgenței** 6
Ce ne descoperă Luca 15 despre esența Evangheliei
- Loren Triplet** **Îndeplinirea marelui scop al evanghelizării** 10
Căderea omului în Eden a fost o mare calamitate. Începând de atunci, de-a lungul istoriei, marele scop al lui Dumnezeu a fost să aducă înapoi la Sine rasa adamică.
- Luis Palau** **Prioritatea supremă, uitată a Bisericii** 12
Pune Biserica mai mare accent pe activități decât pe câștigarea oamenilor pierduți?
- Anthony D. Palma** **Studiu pe cuvânt: poimainō — păstori** 18
O privire generală asupra conceptului de păstor spiritual din Noul Testament.



De asemenea, înăuntru

- Schițe de predică** 22
- Unelte pentru lucrători** 23

Editorial

MERGEȚI

ȘI FACEȚI UCENICI

DIN TOATE NEAMURILE (Matei 28:19)

Evanghelistul Matei înregistrează această declarație ca fiind ultima și cea mai mare dintre toate poruncile lui Isus. Evangheliismul, așa cum îl definește Isus Hristos, începe cu predicarea Evangheliei. Apoi, evangheliismul continuă lucrarea până când acei noi convertiți sunt „ucenicizați”, instruiți și pregătiți . . . pentru a merge ei înșiși să evanghelizeze . . . predicând, câștigând suflete pentru Hristos și învățându-le. Acest proces continuu de evanghelizare-ucenicizare este însăși esența planului lui Dumnezeu!

De peste 80 de ani organizația Assemblies of God, SUA, s-a dedicat în totalitate evanghelizării tuturor națiunilor, apoi ucenicizării și instruirii noilor convertiți astfel încât aceștia, la rândul lor, să-i evanghelizeze și să-i ucenicizeze pe alții!

Aceasta este viziunea care ne-a însuflețit și pe noi, misionarii din România, în timp ce am ajutat la instruirea tinerilor din școlile biblice din București, Timișoara, Tîrgoviște, Constanța și Bistrița. Dorința noastră este de a instrui pastori, evangheliști și misionari astfel încât aceștia să fie complet echipați și trimiși DIN România până la marginile pământului. Pentru ca pastorii și evangheliștii să-și îndeplinească chemarea pe care au primit-o din partea lui Dumnezeu, este nevoie de mai multă literatură creștină pentru pregătire. Aceasta este motivația pentru care Life Publishers a publicat *Biblia de Studiu pentru o Viață Deplină*, traduce cu multă sârguință manuale teologice și editează revista RESURSE SPIRITUALE.

În București, în fiecare săptămână, Biserica Internațională împărtășește mesajul lui Isus la oameni din 30 de țări, din rândurile acestora făcând parte și mulți români. Cu ocazia fiecărei sărbători de Paște, această biserică condusă de misionari, orga-

nizează evanghelizări în masă, în colaborare cu pentecostali, bapțiști, luterani, creștini după Evanghelie și alții. De fiecare dată, Sala Palatului din București a fost plină de ascultători, mii de oameni asistând la „Crucea vie”, și la mesajul Mântuitorului înviat. Ne bucurăm să vedem că Dumnezeu lucrează în viețile oamenilor din România!

Activități evanghelistice sunt și lucrările de ajutorare a orfanilor, copiilor străzii și a altor oameni aflați în nevoie, care sunt ajutați atât în ceea ce privește nevoile lor materiale, cât și cele spirituale, prin organizația Orașul Speranței din București.

În taberele și la conferințele de tineret am văzut sute de tineri care au răspuns chemării lui Hristos sub puterea Duhului Sfânt, în timp ce viețile lor au fost schimbate pentru eternitate. În ianuarie, la una din aceste conferințe, peste 200 de tineri români s-au dat pe ei înșiși lui Dumnezeu, dedicându-și întreaga viață slujirii în câmpul Evangheliei. Mulțumim Domnului că putem lua parte la trezirea spirituală pe care El, Domnul Secerișului, o face în România!

Articolele care au fost alese pentru acest număr al RESURSELOR SPIRITUALE au menirea să ne inspire fiecare o dorință reînnoită de a câștiga România pentru Hristos. Să ne dedicăm cu toții evanghelizării fiecărei localități și tuturor vecinilor noștri, folosind toate mijloacele pe care le avem la dispoziție, precum și lucrării de echipare a acestei generații pentru a predica Evanghelia lui Isus Hristos. Evanghelizarea este prima prioritate a lui Dumnezeu, și aceasta trebuie să fie și prioritatea noastră!

Rick Cunningham

Nota redacției: *Rick Cunningham și soția lui Jan sunt misionari ai organizației Assemblies of God, care în prezent locuiesc în București. Ei au trei copii.*

Resurse Spirituale

este publicată trimestrial de
LIFE PUBLISHERS INTERNATIONAL
Str. Ady Endre, nr. 33, 3700 Oradea, România
Tel. (059) 136264, fax (059) 447180

Colectivul de redacție

Redactor șef: *Bill Williams*

Editor: *Luca Crețan*

Traducător și tehnoredactor: *Ionel Socaciu*

Fă lucrul unui evanghelist

de BILLY GRAHAM

Prelucrare după mesajele lui Billy Graham

Pregătirile pentru proclamarea Evangheliei pe plan mondial sunt fără precedent.

Oamenii sunt deziluzionați. Răspunsurile laice i-au dezamăgit. Civilizația actuală a încercat totul în căutarea păcii, siguranței și împlinirii, dar nu le-a găsit. Materialismul, politica, drogurile și alcoolul, sexul și banii, ocultismul și adorarea lui Satan, filosofii și religiile false - toate au eșuat. De aceea, milioane de oameni sunt deschiși pentru mesajul speranței unei noi vieți în Hristos.

Când era pe pământ, la un moment dat, Isus le-a spus ucenicilor: „Iată, Eu vă spun: Ridicați-vă ochii, și priviți holdele, care sunt albe acum, gata pentru seceriș“ (Ioan 4:35). Aceste cuvinte ale lui Isus mă provoacă acum mai mult ca oricând. Oamenii sunt gata și așteaptă. Tot timpul îi auzim spunând: „Îmi doresc ceva care să mă satisfacă. Vreau împlinire, dar nu o găsesc.“ Căsniciile lor se desfac, căminele se destramă. Moralitatea este în continuă scădere.

Tatăl meu a fost fermier, și de la el știu câte ceva despre agricultură. Probabil că n-am învățat atât cât ar fi vrut el, dar tot am învățat un lucru - timpul secerișului este scurt. Vremea în care trăim este timpul secerișului în America,

Canada, Mexic și în întreaga lume. N-am văzut niciodată atât de mulți oameni venind la Hristos într-un timp atât de scurt cum vedem astăzi.

*Duhul Sfânt ia mesajul
în mod supranatural
și îl comunică cu putere
minții și inimii.*


MESAJUL EVANGHELISTIC

Ce a spus Pavel când a plecat din Corint? „Căci n-am avut de gând să știu între voi altceva decât pe Isus Hristos, și pe El răstignit“ (1 Corinteni 2:2). Acesta a fost mesajul lui. Pavel ar fi putut să-și folosească abilitățile intelectuale sau oratorice, dar n-a făcut-o.

Am participat în Australia la o cruciadă de evanghelizare pe un mare stadion. La deschiderea acesteia, l-am întrebat pe arhiepiscopul Marcus Loane, președintele cruciadei, unul dintre cei mai mari oameni ai lui Dumnezeu pe care i-am cunoscut vreodată: „Marcus, despre ce să predic în această seară?“

El mi-a răspuns: „Predică din Ioan 3:16, și fă acest lucru în fiecare seară, timp de 3 săptămâni cât vei fi aici. Acesta este mesajul care trebuie auzit în Australia.

*Nici un evanghelist
și nici un predicator
nu poate primi
binecuvântarea lui
Dumnezeu peste
lucrarea lui până
când nu înțelege
acest lucru,
și până nu predică
în puterea
Duhului Sfânt.*



*N-am văzut niciodată atât de mulți oameni venind la
Hristos într-un timp atât de scurt cum vedem astăzi.*

Dacă l-ai putea întreba pe Pavel: „Cum ai comunicat Evanghelia?, Care a fost secretul tău?“, el ți-ar spune: „Eu l-am predicat pe Hristos“. Pavel știa că Evanghelia are în ea însăși o putere, și predicatorul nu trebuie s-o inventeze. Noi trebuie să știm acest lucru când ne ridicăm și proclamăm mesajul sau când îl comunicăm unei persoane în timpul consilierii spirituale.

Pavel știa că Duhul Sfânt ia mesajul simplu al crucii, împreună cu mesajul dragostei răscumpărătoare și al harului, prin proclamarea lui Hristos, și îl imprimă în viețile oamenilor cu autoritate și putere. Când Îl predicăm pe Hristos crucificat, în această predicare există o putere, o dinamită (1 Corinteni 15).

Vestitorii Evangheliei trebuie să-și dea seama întotdeauna, așa cum accentua și Pavel, că omul firesc, pur și simplu, nu poate accepta adevărul lui Hristos dacă vălul care îi acoperă ochii nu este dat jos de Duhul Sfânt. Dar adevărul uimitor este că Duhul Sfânt ia mesajul în mod supranatural și îl comunică cu putere minții și inimii, și El dă rămă toate barierele. Nici un evanghelist sau predicator nu poate primi binecuvântarea lui Dumnezeu peste lucrarea lui până când nu înțelege acest lucru și până nu predică în puterea Duhului Sfânt. La urma urmei, Duhul Sfânt este Cel care comunică adevărul.

DE CE ESTE EFICIENTĂ EVANGHELIZAREA?

Când predic Evanghelia—indiferent dacă fac acest lucru la un colț de stradă în Nairobi sau la o întrunire în Seul, într-un trib din Zair sau pe un mare stadion din New York—eu știu că anumite lucruri sunt reale în inimile și

mințile tuturor oamenilor, factorii psihologici și spirituali care există în fiecare. Când încep să vorbesc, am încrederea că Duhul Sfânt va atinge corzile sensibile ale fiecărei inimi care ascultă.

Evanghelizarea este eficientă pentru că:

1. *Nevoile vieții nu sunt satisfăcute în totalitate de progresul social sau de bunăstarea materială.* Această afirmație este adevărată în orice cultură. Isus a spus: „Viața cuiva nu stă în belșugul avuției lui“ (Luca 12:15).

2. *Există un gol fundamental în fiecare viață fără Hristos.* Toată omenirea tânjește după ceva. Dă-i unui om un milion de dolari—tot nu va fi satisfăcut. Oferă-i unei persoane sex și toate formele de senzualitate, și acestea nu vor satisface niciodată adâncimea dorului interior care o face să tânjească mereu după satisfacție. Am auzit strigătul compătimitor al studenților care sunt pierduți din punct de vedere intelectual, psihologic și spiritual.

Pascal a spus: „Există în fiecare om un gol care are forma lui Dumnezeu, pe care numai Dumnezeu poate să-l umple.“ Atunci când propovăduim Evanghelia, noi ne adresăm direct acestui gol. Persoana cu care comunicăm, indiferent dacă prin mărturie personală sau în fața unui grup, are o receptivitate nativă pentru mesajul Crucii, pentru că Hristos este Singurul care poate să umple acel gol.

3. *Putem presupune că ascultătorii noștri suferă de o singurătate, pe care unii o numesc singurătate cosmică.* Oamenii nu știu sigur de ce sunt singuri. Pot să se simtă singuri alături de soț sau soție. Ei pot fi singuri chiar aflându-se într-o mulțime. Există o singurătate pe care numai Dumnezeu o poate

*Când încep
să vorbesc,
am încrederea că
Duhul Sfânt
va atinge
corzile sensibile
ale fiecărei inimi
care ascultă.*

Prin însăși moartea
și învierea Sa,
El a făcut ca trei
lucruri să nu mai
aibă efect
pentru cei care
cred în El:
păcatul,
moartea
și iadul.
Acesta este
mesajul Crucii,
și este
o veste bună!

îndepărta, și ei nu înțeleg acest lucru.

4. *Noi vorbim unor oameni care au un sentiment de vinovăție.* Vinovăția, cea mai universală experiență, este devastatoare. Conducătorul unei instituții de boli mintale din Londra spunea: „Aș putea externa jumătate din pacienții mei dacă aș găsi o modalitate de-a le îndepărta acest sentiment de vinovăție“. Odată, Mark Twain a fost întrebat: „Care este cel mai important cuvânt din limba engleză?“ El s-a gândit o clipă, apoi a răspuns: „Nevinovat.“

Când Îl vestim pe Hristos, noi ne adresăm direct apăsătoarei, depresivei probleme a vinovăției. Tu nu trebuie să-i faci pe oameni să se simtă vinovați. Ei se simt deja. Spune-le că vinovăția lor este rezultatul răzvrătirii împotriva lui Dumnezeu, și spune-le că există o singură soluție pentru a scăpa de aceasta—Crucea.

5. *Există o frică universală de moarte.* Într-un fel, televiziunea, rulând filme vechi, cu actori care au murit, a înăbușit această frică de moarte. Însă, dacă ascuți cu atenție radioul sau televizorul, fantomele sunt încă acolo. Frica subtilă nu poate fi redusă la tăcere, dar, iată, glorioasa veste: Domnul nostru a venit să anihileze moartea! Prin însăși moartea și învierea Sa, El a făcut ca trei lucruri să nu mai aibă efect pentru cei care cred în El: păcatul, moartea și iadul. Acesta este mesajul Crucii, și acesta este o veste bună!

Persoana cu care vorbești . . .
are o receptivitate nativă pentru
mesajul Crucii, pentru că numai
Hristos poate umple golul.

PREDICĂ ÎN MOD EVANGHELISTIC

• *Comunică Evanghelia cu autoritate.* Predică cu îndrăzneală, și nu uita: „Credința vine în urma auzirii“ (Romani 10:17). Dr. Sid Bonnell spunea studenților săi de la Princeton: „Dacă predicați sub ungherea Duhului Sfânt, cei care vă ascultă vor auzi o altă „Voce““. Nimeni nu predică cu adevărat până când oamenii nu sunt conștienți de această „altă Voce“. Sunt oamenii conștienți de o „altă Voce“ atunci când predici tu? Ești tu plin de Duh (Efeseni 5:18), și este mesajul tău plin de Biblie? Unul dintre motivele pentru care Isus a fost ascultat a fost acela că El vorbea cu *autoritate*.

• *Predică Evanghelia cu simplitate.* Dr. James S. Stewart din Edinburgh, spunea: „Niciodată nu predici Evanghelia, dacă nu predici într-un mod simplu“. El a adăugat: „Dacă tragi pe deasupra capetelor ascultătorilor tăi, nu demonstrezi nimic altceva decât că nu știi să țintești.“ Acesta a fost unul din secretele Domnului nostru: „Și gloata cea mare Îl asculta cu plăcere“ (Marcu 12:37) De ce? Ei Îl înțelegeau. El vorbea limba lor.

• *În predică, folosește repetiția.* Profesorul James Denney, din Glasgow, spunea odată că Isus S-a repetat probabil de peste 500 de ori. Aceasta este o încurajare pentru fiecare evanghelist. Evanghelia s-ar putea să ni se pară uneori *invechită*. Dar repetă, repetă, și iarăși repetă! Pentru mulțimi aceasta este *nouă*. Nu obosi niciodată, și niciodată să nu fii jenat să împărtășești vestea bună din nou și din nou.

• *Predică cu un sentiment al urgenței.* S-ar putea să vorbești cuiva care aude Evanghelia pentru ultima dată. Dwight L. Moody predica în Chicago și, într-o seară,

s-a hotărât să nu facă chemare. S-a gândit să aștepte până într-o altă seară, și să lase convingerile să capete contur, așa cum se obișnuia în acele zile; dar, în acea seară a izbucnit marele incendiu din Chicago, iar el a reușit să scape refugiindu-se pe lacul Michigan. În timp ce era acolo s-a gândit: „Oh, Doamne, nu i-am invitat să vină la Tine pe oamenii care vor muri poate în seara aceasta!” De atunci încolo, tot restul vieții sale, Moody n-a mai predicat nicăieri fără să-i invite pe oameni să vină la Hristos.

• *Predică astfel încât oamenii să ia o decizie.* Predicarea evanghelistică trebuie să includă un apel la luarea de decizii - un apel adresat ascultătorilor, ca aceștia să se decidă pentru Hristos. Evanghelia lui Isus Hristos nu este doar un set de adevăruri cu care cineva să fie de acord din punct de vedere intelectual. Aceasta este o chemare ca fiecare persoană să se întoarcă cu pocăință de la păcat și nepăsare față de Dumnezeu, la Hristos, prin credință, și să-L accepte ca Domn și Mântuitor.

Spune-le oamenilor că ei trebuie să ia o decizie. Apoi explică-le clar cum dorești ca ei să răspundă: printr-o ridicare de mână sau venind în față pentru rugăciune și consiliere spirituală. Notează-le numele și spune-le cum vei ține legătura cu ei pentru a-i ajuta să crească spiritual. Fă-le cunoștință cu alți creștini și prezintă-le o biserică unde pot crește în credință.

Dar dacă inimile noastre nu sunt într-o relație corectă cu Dumnezeu, și dacă viețile noastre nu sunt curate, nu ne putem aștepta ca El să binecuvânteze atunci când noi îi invităm pe oameni să-L accepte pe Hristos. Când fac o chemare, eu știu că depind în totalitate de Dumnezeu. Acesta este momentul

când mă simt vlăguit din punct de vedere emoțional, fizic și spiritual, din cauza bătăliei spirituale care se dă în inimile oamenilor. Noi trebuie să avem o atitudine interioară de luptă intensă și stăruință în rugăciune.

Un mesaj evanghelistic îl face pe ascultător să se vadă așa cum este în lumina Cuvântului lui Dumnezeu. Acesta îl ajută să vadă ce decizie trebuie luată ca răspuns la mesaj. În timpul mesajului, pune întrebări de genul: „Te-ai încrezut vreodată cu adevărat în Hristos? Ești sigur că dacă mori chiar acum, mergi în rai?” De asemenea, poți spune: „Nu poți rămâne neutru față de Hristos. Lasă-L pe Hristos să vină în inima ta chiar acum, să te curețe de păcatele tale și să-ți dea un nou țel pentru viață.” În timpul predicii, eu încerc să fac limpede faptul că Evanghelia impune luarea unei decizii care implică intelectul și emoțiile, dar, în primul rând, implică voința.

Mă bucur că Dumnezeu mi-a îngăduit să văd zori noi pentru evanghelizare. Diavolul este foarte puternic, dar Dumnezeu este și mai puternic! Omenirea să află într-un proces de autodistrugere, dar Dumnezeu este încă preocupat de întoarcerea oamenilor la El. Poate că trăim zilele de pe urmă. Mai degrabă eu cred că trăim în zilele despre care vorbea Ioel, și apoi Petru, la Rusalii. Aceasta este o zi minunată pe care s-o trăiești și să aduci oameni la Hristos! ☞

Billy Graham locuiește în Carolina de Nord împreună cu soția lui, Ruth. A predicat la peste 100 milioane de oameni la cruciade sau alte întruniri, și alte milioane l-au ascultat prin intermediul televiziunii. Acest articol a fost preluat de Bill Conard, membru al Asociației Evanghelice a lui Billy Graham, din mesajele lui Billy Graham - ținute în Amsterdam și în Louisville, Kentucky.

Spune-le că
vinovăția lor este
rezultatul
răzvrătirii
împotriva lui
Dumnezeu,
și spune-le că
există
o singură soluție
pentru a scăpa
de aceasta
—Crucea.

Cei pierduți— restaurarea unui sentiment al

URGENȚEI

de GEORGE O. WOOD

CE SPUNE DUMNEZEU
DESPRE CEI PIERDUȚI

Cu câpiva ani în urmă, mulți creștini s-au unit pentru a face o campanie evaghelistică, lipindu-și pe mâini abibilduri pe care scria „Eu am găsit“.

Ocazia de a vorbi oamenilor despre Hristos se ivea atunci când cei care observau această afirmație întrebau: „Ce ai găsit?“

Câpiva necredincioși au pus la cale o contra-campanie. Pe abibildu-

rile lor scria: „Noi nu am pierdut nimic“.

În cultura noastră, punctul de vedere al celor din urmă predomină. Noi trăim într-o lume a sincretismului religios în care fiecare persoană crede că religia ei este la fel de bună ca a celorlalți. Astăzi, ideea că oamenii sunt pierduți și că au nevoie de mântuire ofensează.

În timp ce păstoream o biserică în sudul Californiei, o familie tânără, rude ale unui membru al bisericii, s-

a dus cu cortul într-o excursie în deosebit, într-un loc foarte cunoscut motocicletistilor și altor îndrăgostiți de pustiu. Ajunși acolo, părinții, ocupați cu instalarea cortului, n-au observat că micuța Laura, în vârstă de trei ani, a dispărut. Când mama a observat că fetița nu era prin preajmă, a strigat-o, dar nu a primit nici un răspuns. Ore, zile, și săptămâni mai târziu, eforturile a sute de voluntari s-au dovedit inutile.

Dacă Laura a fost răpită, și dacă este încă în viață, ea este adolescentă acum. Ea nu și-ar aminti de familia ei adevărată, dar părinții ei încă știu că ea este pierdută.

Tot astfel, numai Dumnezeu știe cât de pierduți sunt oamenii - chiar dacă ei nu știu că sunt pierduți.

Isus revelează esența Evangheliei în Luca 15 prin trei pilde scurte: oaia pierdută, banul pierdut și fiul risipitor. El știe că toată omenirea este pierdută și că are nevoie să fie găsită (vezi Luca 19:10). De aceea, El ne spune aceste pilde despre cum pot fi pierduți oamenii, în trei feluri diferite. Considerate împreună, ca un tot unitar, aceste pilde ne oferă întreaga perspectivă a lucrării lui Dumnezeu și a lucrării noastre de căutare a celor pierduți.

NEPĂSAREA

Oaia pierdută îi reprezintă pe cei care se îndepărtează de Dumnezeu pe negândite, cu capul plecat, luând câte o gură de iarbă. Oaia rătăcește dintr-un loc în altul, căutând pășune, uitându-se doar la ceea

ce îi stă înaintea, în imediata apropiere. Aici este vorba de acea inconștiență mioapă care nu-și dă seama că locul în care se află nu este locul în care ar trebui să fie, și că s-a îndepărtat tot mai mult de turmă și de purtarea de grijă a păstorului. Oaia nu a intenționat niciodată să se rătăcească.

La fel și oamenii sunt prinși în căutarea bogățiilor acestei lumi și în împlinirea nevoilor

***Numai Dumnezeu știe
cât de pierduți
sunt oamenii—
chiar dacă aceștia
nu știu că sunt pierduți.***

lor. În biserica noastră am văzut familii care au devenit ceva mai prospere, și-au cumpărat o casuță de vacanță, și au început să lipsească duminica de la biserică și, nu după mult timp, s-au rătăcit complet de turma lui Dumnezeu și de grija Bunului Păstor. Mulți se pierd pentru că nu-și ridică niciodată capul ca să se întrebe: „De unde vin eu?“, „Ce caut aici?“, „Unde mă duc?“

NEPĂSAREA ALTORA

Banul pierdut îi reprezintă pe aceia care s-au pierdut datorită neglijenței altora sau pentru că au fost tratați greșit de către alții. Spre deosebire de oaie, banul nu poate behăi după ajutor, nici nu poate găsi calea înapoi ca fiul pierdut. Pierderea banului a fost cauzată de mânuirea necorespunzătoare a acestuia de către alții.

Oamenii pot deveni victime ale celorlați în multe mii de feluri. Cei care se fac vinovați de pierderea lor, le oferă acestora o concepție greșită despre Dumnezeu.

Isus i-a avertizat pe ucenicii Săi să nu-i jignească pe cei mici, și nici să nu fie o piatră de poticnire pentru ei. Câți tineri din bisericile noastre nu și-au pierdut credința din cauza slabelor exemple ale sfinților mai bătrâni?

ALEGEREA PERSONALĂ

Spre deosebire de oaie sau monedă, fiul s-a pierdut în mod deliberat, voit.

Zelma și Ira Stanphill au ilustrat foarte clar acest lucru, atunci când au compus cântarea: „Ai un loc la cruce și tu“. Curând după aceea, Zelma l-a părăsit pe Ira, a căzut de la credință, a cântat în cluburi de noapte și a avut legături amoroase cu un bărbat din lumea spectacolului. Cinci ani mai târziu, a murit într-un accident de mașină în timp ce se întorcea acasă de la un club de noapte unde cântase. Nimeni nu știe dacă în acele ultime clipe ale vieții, ea s-a întors la Domnul, așa cum spun cuvintele cântecului la compunerea căruia a contribuit ea însăși cu ani de zile în urmă - cuvinte care au condus mii de oameni la altarul pocăinței: „Unde mii au venit / Și tu poți fi primit / Ai un loc la cruce și tu!“

Stilul ei de viață îi reprezintă pe toți aceia care odată au stat lângă noi pe bancă, au cântat împreună cu noi, s-au rugat cu noi, dar apoi s-au dus în lume.

Doamne, fă o trezire printre noi, astfel încât toți fiii și fiicele pierdute să se întoarcă acasă!

Oamenii fără Dumnezeu sunt pierduți pentru că ei Îl ignoră pe Dumnezeu, nu-L iubesc pe Dumnezeu și sunt departe de Dumnezeu. Ei sunt pierduți în toate cele trei sensuri pe care ni le redă Isus în aceste pilde: prin propria lor nepăsare, prin nepăsarea altora și prin decizia lor voită, deliberată.

Dacă noi nu suntem conștienți de pierderea celor din jurul nostru, atunci noi ne-am pierdut orice sens al urgenței. Când cineva este pierdut, atunci de regulă nu se mai întâmplă nimic.

DUMNEZEU DOREȘTE CA CEI PIERDUȚI SĂ FIE GĂSIȚI

Cine este interesat de găsierea celor pierduți? Dumnezeu Însuși!

Cei pierduți sunt ai Lui: oaia, moneda și fiul. Fiecare prezintă un aspect diferit al lucrării lui Dumnezeu Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt în mântuire.

ISUS CAUTĂ

Isus este Păstorul cel Bun care îi caută pe cei pierduți. Ideea predominantă din vremea lui Isus era aceea că Dumnezeu s-ar putea să-l primească pe un păcătos pocăit, dar El nu va merge niciodată în căutarea lui.

Dar Isus caută oaia pierdută *până când* o găsește (v.4). Femeia, de asemenea, își caută moneda *până când* o găsește (v.8).

Dragostea nu se mulțumește cu un raport favorabil între cei ce sunt în siguranță și cei ce

sunt pierduți. În pilda cu oaia pierdută, 99 la sută erau în siguranță, în cea cu moneda, 90 la sută, iar în cea cu fiul, 50 la sută. Cine nu s-ar mulțumi cu astfel de statistici referitoare la creșterea bisericilor? Ce s-ar întâmpla dacă 99 la sută din locuitorii orașului tău ar fi în biserică?

Oricum, sufletele nu sunt cifre și nici procente. Când moare un copil, nu se cade să spui tatălui sau mamei: „Nu fi trist(ă), ți-au rămas ceilalți copii.“ Domnul caută un singur suflet, și așa trebuie să facă și Biserica Sa.

Creștinii și Biserica nu iau parte cu adevărat la misiunea și pasiunea lui Isus până când nu pleacă în căutarea celor pierduți, nu doar stând și așteptând.

DUHUL SFÂNT CAUTĂ

Lucrarea Duhului Sfânt este să-i caute pe cei ce nu pot face nimic singuri. Ca și moneda pierdută, omenirea este fără viață și nu poate să-I răspundă lui Dumnezeu dacă nu este condusă de Duhul Sfânt.

Îmi place să privesc pilda cu femeia care caută banul pierdut ca pe o alegorie. Lumina aprinsă este Biserica (cf. Matei 5:14). Duhul Sfânt dorește să ia lampa și să meargă să caute.

Căutarea celor pierduți nu este o sarcină ușoară. Aceasta implică efort. Dar ce se întâmplă dacă lumina se stinge?

TATĂL AȘTEAPTĂ

Oaia și moneda pot fi recuperate fără consimțământul lor, dar nu la fel se întâmplă cu oamenii. Fiul risipitor este mult

mai dificil de găsit. Mai întâi, el trebuie să-și vină în fire, și abia apoi să se întoarcă la tatăl său.

Problema fiului pierdut este că el încearcă să cheltuiască resursele tatălui departe de prezența acestuia. Augustin spunea pe drept cuvânt: „O inimă întunecată este țara îndepărtată, pentru că noi nu ne îndepărtăm de Dumnezeu și nici nu ne întoarcem la El cu picioarele, ci cu sentimentele noastre.“

Bruce Larson a exprimat această idee astfel: „Țara îndepărtată este locul în care devii dezamăgit de ceea ce ești. Te afli în țara îndepărtată, atunci când ești dezamăgit de lumea aceasta și spui: „Asta este tot ce există?“ Și Tatăl spune: „Bine-înțeles că nu. Vino acasă.“

DUMNEZEU SE BUCURĂ CÂND CEI PIERDUȚI SUNT GĂSIȚI

Păstorul, femeia, și tatăl, toții se bucură și vor să împărtășească cu alții bucuria de a fi găsit ceea ce pierduseră. Există o singură persoană care nu se bucură: fiul mai mare. El îi reprezintă pe credincioșii a căror relație cu Dumnezeu a devenit călduță. El este individul care niciodată nu a suferit nici o clipă din cauza unui fiu risipitor și pierdut. El nu s-a identificat niciodată cu simțămintele tatălui, nici nu împărtășește lacrimile de bucurie ale acestuia, când cel pierdut vine acasă.

Fiul mai mare reprezintă acea biserică, care își vede de treabă ca de obicei în casa Tatălui, care nu a fost preocupată niciodată de cei pierduți, și care n-a depus


nici un efort ca să-i găsească.

În 1982, Thomas Keneally a scris bestseller-ul *Lista lui Schindler*, povestea vieții lui Oscar Schindler care a angajat peste 1.200 evrei din Kracovia, Polonia, din 1938 până în 1945 și le-a salvat viețile. Cei de pe lista lui au fost scăpați de cupatoarele din Auschwitz și din alte lagăre de concentrare. La sfârșitul războiului, deși misiunea lui fost considerată un adevărat succes din punctul de vedere al standardelor ome-nești, Schindler a fost nemulțumit că n-a făcut mai mult.

Fiecare din noi ar trebui să ne întrebăm: „Cine este pe lista mea?”

Recent, am vizitat Yad Vashem-ul - Memorialul Holocaustului din Ierusalim. De-a lungul aleilor sunt plantați copaci în memoria „neamurilor neprihănite”, care au salvat viețile evreilor. Am găsit acolo copacul sădit în cinstea lui Oscar Schindler. Va fi plantat un copac în grădina veșnică, care să aibă numele tău pe el, „Un creștin neprihănit”—cineva care a participat la salvarea vieților altora? La urma urmei, Isus are o listă numită Cartea Vieții Mielului.

Ca Biserică a lui Dumnezeu, ne vom mulțumi să spunem: „Am fost instrumentul pe care l-a folosit Dumnezeu ca să înscrie pe lista Sa 30 de milioane de oameni?” Sau vom spune: „Sunt sute de milioane, dar . . . mai este unul?”

O biserică adevărată nu este mulțumită niciodată cu numărul de persoane de pe lista membrilor ei, ci împărtășește pasiunea  și Dumnezeu pen-

Schițe de predică



CERINȚELE ADEVĂRATEI POCĂINȚE

2 *Cronici* 29:1-31-21

INTRODUCERE (29:1,2):

Împăratul Ezechia (fiul împăratului Ahaz) a făcut ce este bine înaintea Domnului. Toată țara lui Iuda i-a urmat exemplul. Aceasta a fost o întoarcere totală de la căile pe care i-a condus împăratul Ahaz (28:1-4, 24, 25).

Când păcătuim, noi trebuie să ne pocăim cu adevărat pentru a putea ajunge din nou la o relație coresponsuzătoare cu Dumnezeu.

MESAJ:

1. Adevărata pocăință necesită *convingere* (29:3-14).

Pocăința începe cu convingerea Duhului Sfânt, în timp ce Acesta se ocupă de noi, cu privire la păcatul nostru. Această convingere ne conduce la o hotărâre de a pune lucrurile în ordine, în ce privește relația noastră cu Dumnezeu.

2. Adevărata pocăință necesită *curățire* (29:15-19).

După ce Duhul Sfânt ne con-

vinge, noi trebuie să-L rugăm pe Dumnezeu să ne ierte și să ne curețe de păcatul nostru. Inițial, aceasta este lucrarea Duhului Sfânt în noi, dar aceasta poate să implice și îndepărtarea unor lucruri din viața noastră.

3. Adevărata pocăință necesită *rededicare* (29:20-36).

După ce am fost iertați, trebuie să ne rededicăm pe noi înșine Domnului.

4. Adevărata pocăință necesită *ascultare* (30:1-31:19).

Pocăința nu este încă *adevărată* pocăință până când nu renunțăm la păcatul nostru și umblăm în ascultare de Domnul.

CONCLUZIE (31:20,21):

Când păcătuim, trebuie să urmăm exemplul lui Ezechia, pocăindu-ne cu adevărat. Pentru aceasta este nevoie de convingere, curățire, rededicare și ascultare.

—Tim McIntyre, Mesquite, Texas

CA SĂ NU UITĂM

Psalmul 103

INTRODUCERE:

Una dintre datoriile leviților era „să stea în fiecare dimineață și în fiecare seară, ca să laude și să mărească pe Domnul” (1 *Cronici* 23:30). Ce privilegiu minunat! Fiecare zi poate fi o zi a mulțumirii. David ne îndeamnă să „binecuvântăm pe Domnul . . . și să nu uităm nici una din din binefacerile Lui” (*Psalmul* 103:2).

MESAJ:

1. Nevoia noastră *cea mai acută* (v.3).

2. Nevoia noastră *fizică* (v.3).

3. Nevoia *sufletului* nostru (v.4).

4. Nevoia noastră *zilnică* (v.4).

5. Nevoia *după care tânjim* (v.5).

6. Nevoia noastră *constantă* (v.13).

7. Nevoia noastră *umană* (v.14).

8. Nevoia noastră *repetată* (v.14).

CONCLUZIE:

Noi strigăm împreună cu David: „Binecuvântează suflete pe Domnul, și tot ce este în mine să binecuvânteze Numele Lui cel sfânt” (v.1).

—Herb Hull, Muncie, Indiana

Îndeplinirea

SCOP

al EVANGHELIZĂRII

de LOREN TRIPLETT

***Mână în mână,
primul cuplu a
pă^oit direct în
cursa lui Satan,
oⁱ sărbătoarea
s-a sfâr^oit—
s-a terminat
cu Edenul.***

tru oamenii care sunt încă

Imaginează-ți Edenul idilic. Fără trafic, fără poluare, fără zgomot, fără stres, fără păcat oⁱ consecințele sale. Ce început extraordinar pentru rasa umană! Exact așa cum a spus Dumnezeu despre întreaga Sa creație: „Toate erau bune.“ Toate au fost bune, inclusiv coroana creației Sale—Adam oⁱ Eva.

MAREA CALAMITATE

Dar primul Adam a căzut. Mână în mână, primul cuplu a pă^oit direct în cursa lui Satan, oⁱ sărbătoarea s-a sfâr^oit—s-a terminat cu Edenul. Un înger cu o sabie de

pierduți.

(Continuare în pagina

Noutăți editoriale Life Publishers



Afganistan, lacrimile mele

de David Leatherberry și Bob Abbott

Dacă vă întrebați ce înseamnă a-I fi cu adevărat dedicat lui Dumnezeu, citiți această carte. În ea veți afla răspunsul. David și Julie urmează chemarea lui Dumnezeu mergând „în valea umbrelor morții”, punându-și literalmente viața în pericol pentru Dumnezeu. În acest caz, „valea” este Afganistanul în timpul ocupației rusești. Ei sunt acolo pentru că iubesc poporul afgan și sunt gata să facă orice pentru a manifesta dragostea lui Hristos. Ca și apostolul Pavel, David și Julie pot spune cu deplină convingere: „Pentru mine a trăi este Hristos, și a muri e un câștig.”

Pregătiți-vă să citiți una dintre cele mai captivante aventuri trăite vreodată. De asemenea, pregătiți-vă să petreceți un timp de cugetare după citirea acestei cărți. Pentru mine, *Afganistan, lacrimile mele*, a făcut două lucruri. Mai întâi, m-a determinat să mă întreb dacă sunt pregătit să mă dedic cu totul lui Dumnezeu. Apoi, mi-a oferit o nouă înțelegere a puterii supranaturale a lui Dumnezeu de a dărâma zidurile de rezistență pe care eu nu le pot dărâma, căutând voia Lui pentru viața mea.

Citind această carte veți deveni un urmaș mai eficient al lui Hristos. Îl încurajez pe fiecare creștin și pe fiecare musulman să o citească. Ea va aduce o nouă dedicare în viața creștinilor, și îi va ajuta pe prietenii musulmani să înțeleagă ce-i motivează cu adevărat pe oamenii ca David și Julie.

Mulți sunt astăzi tot mai conștienți că o mare trezire spirituală bate la ușă. Ea va avea loc acolo unde există mulți oameni ca David și Julie Leatherberry, care sunt gata să I se dedice în întregime lui Dumnezeu.

—Jerry Rose

188 pagini, format 20,5x13,5 cm

Un pas mai departe

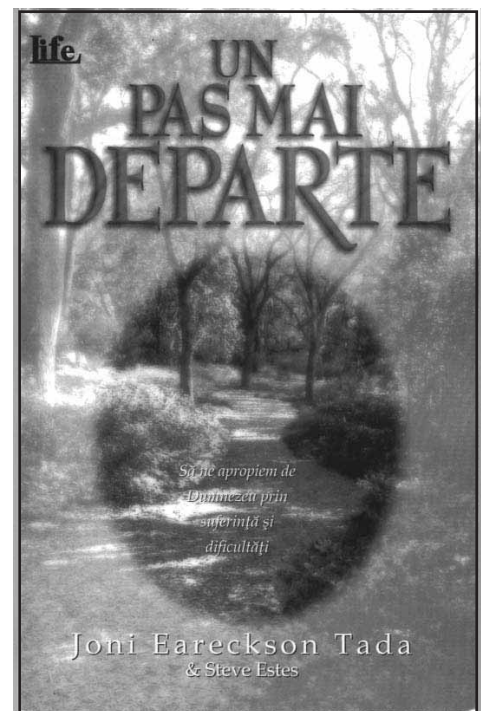
de Joni Eareckson Tada și Steve Estes

Pentru toți cei care au citit autobiografia lui Joni Eareckson, cartea *Joni*, și nu numai, această nouă carte este așteptată de mult timp. Având în vedere titlul extrem de sugestiv și faptul că Joni este foarte cunoscută cititorilor români, această carte aproape că nu mai are nevoie de prezentare. De aceea, vom menționa doar părerea lui Charles Swindoll, președintele Seminarului Teologic Dallas, cunoscut cititorilor români prin cartea *Familia puternică*, al cărui autor este:

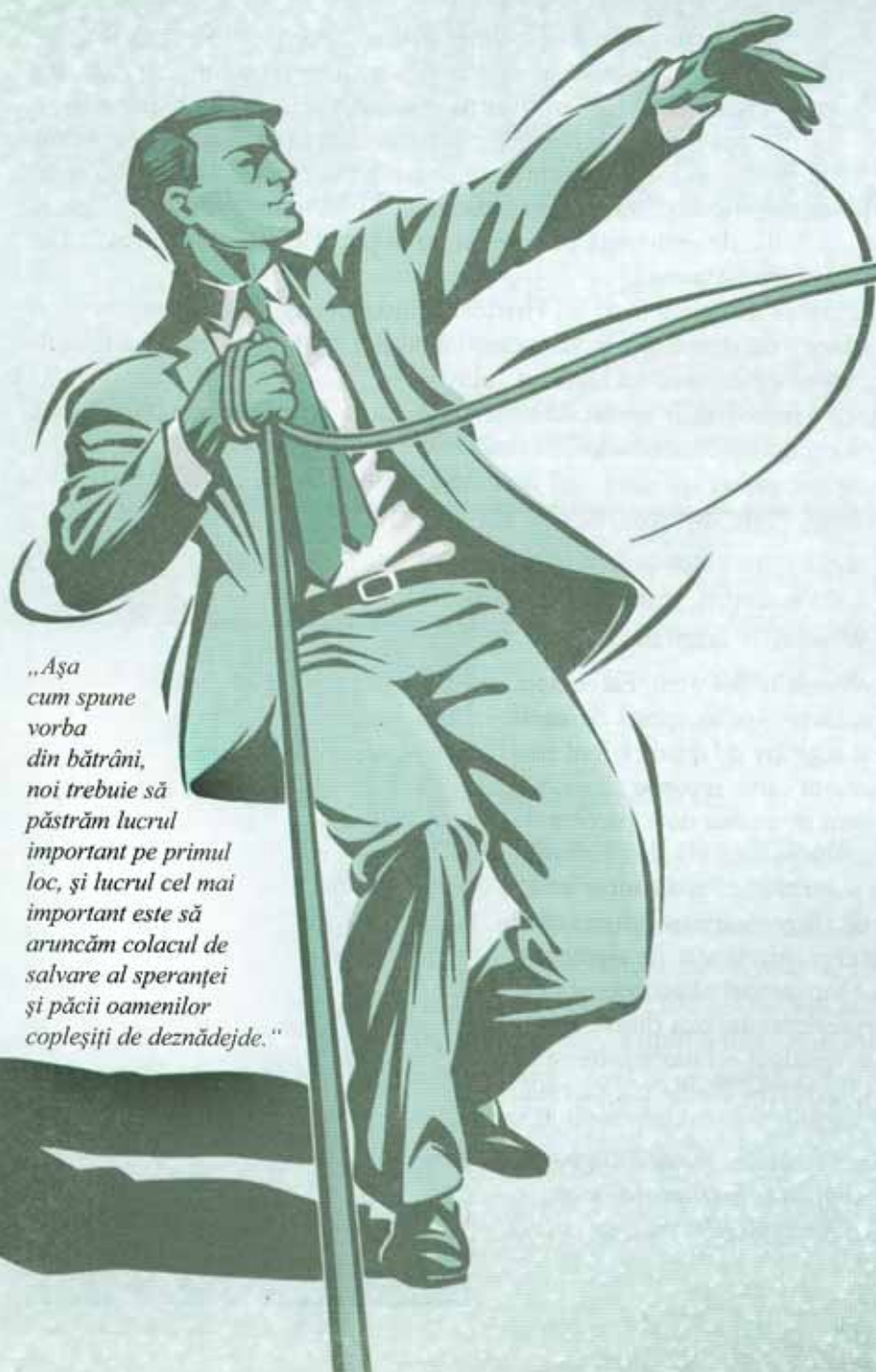
„Cu toții am parcurs învâlmășeala de clișee siropoase, atunci când anumiți suferinzi își spiritualizează durerea. Am simțit, de asemenea, răsuflarea fierbinte a amărăciunii celor care refuză să accepte și să se adapteze handicapului lor. Joni nu reprezintă nici una dintre aceste extreme. În această carte a ei există un minunat echilibru între realitatea dură și teologia bazată pe Scripturi. Din cartea *Un pas mai departe* se revarsă autenticitatea.”

Părțile principale ale cărții sunt următoarele: *Punând împreună piesele mozaicului suferinței, În timp ce lucrăm la mozaic, Vindecarea: o piesă a mozaicului, Când piesele nu par să se potrivească și Când toate se potrivesc!*

220 pagini, format 20,5x13,5 cm



PRIORITATEA SUPREMĂ, UITATĂ A BISERICII

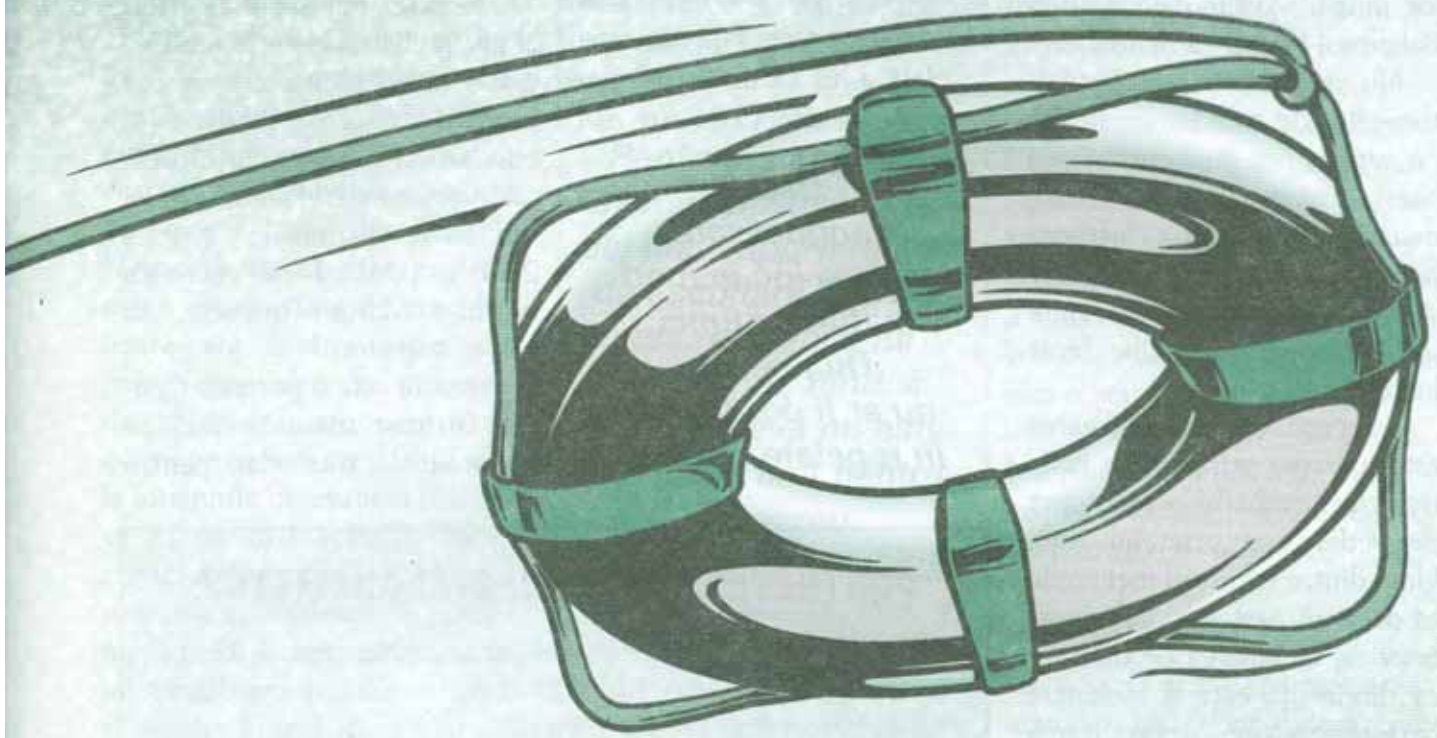


„Așa cum spune vorba din bătrâni, noi trebuie să păstrăm lucrul important pe primul loc, și lucrul cel mai important este să aruncăm colacul de salvare al speranței și păcii oamenilor copleșiți de deznădejde.”

de LUIS PALAU

Recent, comitetul unei biserici care ne susținuse financiar ne-a anunțat că a redus cu 50 de procente suportul acordat asociației noastre evanghelice. Parafrazată, scrisoarea spunea ceva de felul acesta: „Noi vă iubim. Ne gândim foarte mult la voi, dar dărnicia din biserica noastră este la pământ. Fie ca Dumnezeu să se îngrijească în continuare de nevoile voastre.” Nimic neobișnuit. Sunt sigur că toate organizațiile misionare primesc din când în când scrisori de acest gen.

Foaia săptămânală a bisericii respective se afla în același plic. Un anunț din această



FACTORI CARE POT SĂ ÎMPIEDICE EFORTURILE EVANGHELISTICE ALE UNEI BISERICI

- Absența unei viziuni pentru evanghelizarea bazată pe biserică;
- Lipsa din cele mai multe biserici a evanghelizării ca activitate și valoare fundamentală a bisericii;
- Absența sprijinului în rugăciune din partea bisericilor din întreaga lume pentru lucrarea de evanghelizare;
- Lipsa unor relații semnificative cu necredincioșii;
- O atitudine de dezinteres față de necredincioși;
- Orientarea spre încurajarea luării de decizii și nu pe convertiri;
- Lucrarea de evanghelizare este prea dependentă de păstor;
- Insuficienți lideri puternici care să-l sprijine pe păstor în evangelism;
- Lipsa unui plan strategic pentru evanghelizare;
- Neatribuirea responsabilităților privitoare la scopurile și standardele întâlnirilor evanghelistice;
- Incapacitatea de a renunța la metodele existente în favoarea unor metode mai eficiente;
- Activități de slujire de slabă calitate;
- Existența unei singure căi pentru intrarea necredincioșilor în viața bisericii;
- Instruirea necorespunzătoare a celor care evanghelizează;
- Atribuirea responsabilității fără acordarea autorității;
- Eșecul în ceea ce privește comemorarea eforturilor deosebite, a ascultării de chemarea lui Dumnezeu și a binecuvântărilor Lui;
- Lipsa de unitate a bisericilor.

O altă traducere a acestui strigăt, prinde extraordinarul sentiment de pierdere al lui Dumnezeu: „Adame, cum să renunț la tine?” Văzând adâncă tristețe o marea pierdere a lui Dumnezeu, noi avem în fața noastră *marea calamitate*. Nimic n-a mai fost la fel de atunci.

Recent, comitetul unei biserici care ne susținuse financiar ne-a anunțat că a redus cu 50 de procente suportul acordat asociației noastre evanghelice. Parafrazată, scrisoarea spunea ceva de felul acesta: „Noi vă iubim. Ne gândim foarte mult la voi, dar dărnicia din biserica noastră este la pământ. Fie ca Dumnezeu să se îngrijească în continuare de nevoile voastre.” Nimic neobișnuit. Sunt sigur că toate organizațiile misionare primesc din când în când scrisori de acest gen.

Foaia săptămânală a bisericii respective se afla în acea oî plic. Un anunț din această foaie mi-a atras atenția: „Pastorul și 20 de bărbați ai bisericii vor pleca în această săptămână împreună cu soțiile lor, într-un turneu de golf în Bahamas. Rugați-vă pentru ei.”

Nu am nimic împotriva turneelor de golf, iar aceste 21 de cupluri pot să-și cheltuiască banii oricum doresc. Totuși, mărturisesc că m-a întristat faptul că această biserică pare să acorde mai multă importanță

urmării unei mingi albe decât lucrării misionare.

Eu cred că evanghelizarea este lucrarea principală a bisericii. Am dezbătut acest punct de vedere cu prietenii mei. Unul dintre mentorii mei crede că dacă un pastor își echipează

***Dacă
evanghelizarea
ar avea loc în mod
natural, atunci
Dumnezeu
nu ar fi poruncit-o
în repetate rânduri.***

biserica, închinarea de duminică dimineața este o închinare corespunzătoare, și predicarea este o predicare expozitivă biblică, membrii bisericii Îl vor mărturisi în mod automat pe Hristos la locul lor de muncă și în comunitate pe tot parcursul săptămânii.

În 1966, la o conferință mondială de evanghelizare, un respectat președinte evanghelic a spus: „Evanghelizarea are loc atunci când poporul lui Dumnezeu umblă cu Dumnezeu.” Cu toate acestea, treizeci de ani de experiență mi-au

PORTRETUL STAGNĂRII EVANGHELISTICE

Am descoperit că bisericile sunt interesate de creșterea numerică, dar au o foarte mare rețineră când este vorba să investească în evanghelizare. Rezultatele unui studiu recent au indicat că:

- Pentru fiecare dolar alocat activităților misionare, bisericile protestante obișnuite cheltuiesc peste 5 dolari pentru clădiri și întreținere.
- Doar 28 la sută dintre păstori au afirmat că vederea necredincioșilor întorcându-se la Hristos a făcut parte dintre lucrurile care le-au produs cea mai mare bucurie în lucrarea de păstorire.
- Doar 12 la sută dintre păstori sunt în întregime convinși că „cei mai mulți creștini adulți sunt capabili să-și împărtășească credința cu cei necredincioși”.
- Mai puțin de 50 la sută dintre păstori cred că ei își conduc bine sau excelent biserica în ceea ce privește evanghelizarea.
- Mai puțin de 25 la sută dintre păstori au spus că biserica lor ar putea fi numită evanghelică. Dintre 14 caracteristici examinate, evanghelizarea este ultima în ordinea valorică.
- Șapte din zece păstori au pus pe lista priorităților lor pentru noul an evanghelizarea pe locul al treilea.
- În medie, păstorii chestionați au spus că ei alocă săptămânal aproximativ două ore pentru activități evanghelice.
- Doar una din trei biserici au oferit vreun fel de instruire regulată pentru activități evanghelice.
- Doar aproximativ două procente din veniturile anuale ale unei biserici obișnuite sunt alocate pentru toate activitățile sale evanghelice locale.

Material adaptat din cartea Evangelism That Works [Evanghelismul eficient] de George Barna (Ventura, Calif.: Regal Books, 1995) 84. Folosit cu permisiune.

dovedit că în viața de fiecare zi lucrurile nu se întâmplă așa. Cunosc mulți oameni care se închină lui Dumnezeu, dar care nu-și împărtășesc credința lor—pentru ei evanghelizarea nu are loc niciodată. Dacă evanghelizarea ar avea loc în mod natural, atunci Domnul nu ar fi poruncit-o în repetate rânduri.

NIMIC NU ESTE MAI IMPORTANT

Pentru un creștin, evanghelizarea este cel mai important act de ascultare față de voia revelată a lui Dumnezeu, pentru că nimic altceva nu este mai important pentru Dumnezeu, „care voiește ca toți oamenii să fie mântuiți“ (1 Timotei 2:4; 2 Petru 3:9).

Misiunea lui Isus este clară: „Fiul lui Dumnezeu a venit să caute și să mântuiască ce era pierdut“ (Luca 19:10). Noi cunoaștem porunca Sa ultimă, „să mergem și să facem ucenici din toate neamurile“ (Matei 28:19), poruncă pe care am numit-o Marea Trimitere, nu marea sugestie.

Aceasta este o poruncă ignorată în mare măsură astăzi. Se fac multe acțiuni dar, pentru mii de biserici și creștini din multe părți ale lumii, evanghelizarea nu constituie o prioritate, ca să nu mai vorbim de ea ca prioritate nr. 1 sau prioritate supremă. Începând cu anul 1990, când asociația noastră a început să se concentreze asupra reevanghelizării Americii, eu și echipa mea am condus cruciade evanghelice în peste 15 orașe mari din Statele Unite. În fiecare oraș, cea mai

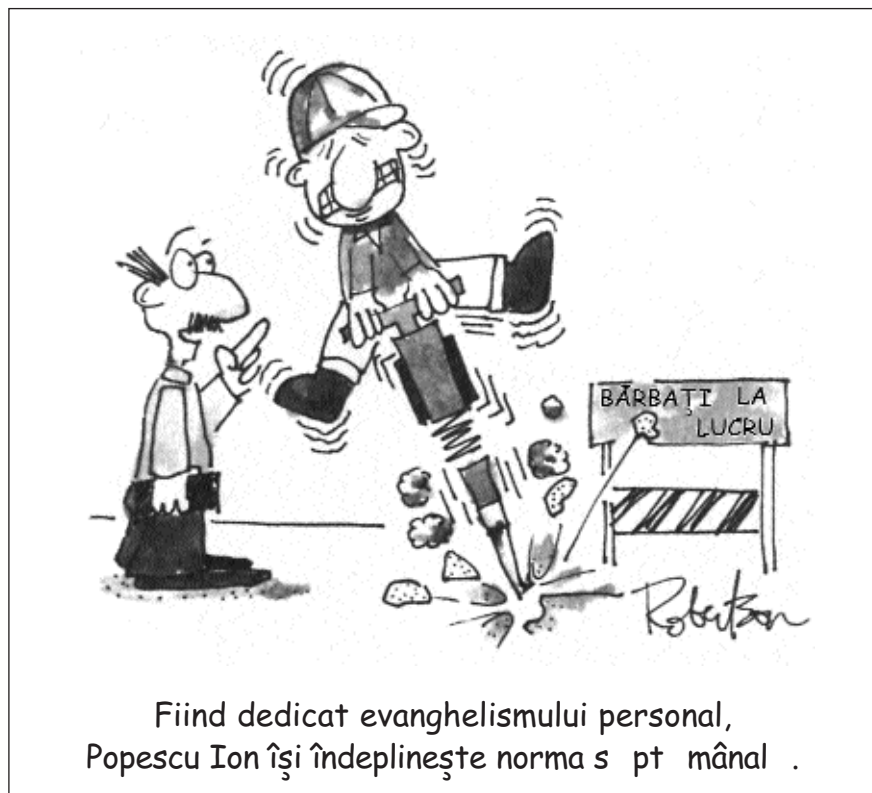
mare opoziție față de evanghelizare am întâmpinat-o din partea creștinilor. A fost nevoie de eforturi uriașe pentru a-i convinge pe unii creștini să vină la întâlnirile de evanghelizare—ca să nu mai vorbim despre rugăciunile pentru prietenii nemântuiți, inițierea de prietenii cu scop evanghelistic sau invitarea prietenilor ca să vină să asculte Evanghelia.

Înainte de o cruciadă recentă, fiul meu Kevin, a făcut o prezentare a acesteia într-o mare biserică. La sfârșit, el a explicat marea oportunitate pe care membrii bisericii o vor avea de-a împărtăși Evanghelia cu rudele, prietenii și vecinii, și i-a rugat să scrie pe o hârtie numele a cinci persoane pe care le vor invita la evenimentul evanghelistic, pentru ca un grup de credincioși să se roage pentru ele. Deși biserica evanghelică respectivă era în

general de acord cu această cruciadă de evanghelizare, numai o persoană din 2.000 a înapoiat formularul respectiv completat cu cele cinci nume.

Îmi dau seama că unele biserici se opun metodei cruciadelor de evanghelizare, și nu evanghelizării în sine. Dar, în multe luni de pregătire pentru evanghelizare cu bisericile, și ajungând să cunoască păstori, membrii echipei noastre au descoperit că cele mai multe biserici acordă foarte puțin timp pentru evanghelizarea de orice fel.

***Pentru un creștin,
evanghelizarea este
cel mai important act
de ascultare față de
voia revelată a lui Dum-
nezeu, fiindcă nimic
altceva nu este mai
important pentru Dum-***



nezeu.

Uneori, opoziția față de metode particulare de evanghelizare constituie un paravan de apărare împotriva conținutului Evangheliei. Unii membri ai bisericilor, care se rușinează de Evanghelie, preferă să țină „lumina sub obroc” și să rămână corecți din punct de vedere politic.

Combaterea unei metode de evanghelizare este aproape întotdeauna fum în ochi pentru protejarea inactivității. Răspunsul lui D.L. Moody dat unui critic al metodelor de evanghelizare în masă a fost: „Nici mie nu-mi plac prea mult aceste metode. Ce metode folosiți dumneavoastră?” Când criticul a spus că el nu folosește nici o metodă evanghelistică și nu are nici o activitate în acest domeniu, Moody a spus: „Să știi că îmi place mai mult felul în care eu fac această lucrare decât felul în care tu nu o faci!”

SCUZAȚI-MĂ, VĂ ROG!

Criticile și neparticiparea abundă. Iată doar câteva din scuzele obișnuite pe care le auzim de la biserici (și răspunsul nostru) pentru a nu se implica în evanghelizare:

- „Suntem prea ocupați”. *Dar sunteți ocupați cu cea mai importantă lucrare a lui Dumnezeu?*

- „Noi nu credem în evanghelizare”. *De fapt, ce credeți? Este biserica dumneavoastră o biserică creștină?*

- „Chiar acum, biserica noastră se ocupă de slujirea prin rugăciune”. *Vă rugați zilnic*

pentru vecinii, rudele și prietenii nemântuiți? Atunci veniți să le spunem împreună despre Evanghelie!

- „Mai întâi trebuie să-i echipăm pe sfinții noștri, iar după aceea să facem evanghelizare”. *Există vreo cale mai bună de a-i instrui decât aceea de a-i implica în împlinirea Marii Trimiteri? Conform apostolului Pavel, Dumnezeu folosește Evanghelia pentru „a-i întări” pe credincioși (Romani 16:25).*

- „Chiar acum suntem implicați într-un proiect de con-

De fiecare dată când predicăm, trebuie să le spunem oamenilor că Dumnezeu îi iubește și că îi caută în mod activ pe fiecare.

strucție.” *Grozav! Veniți să muncim împreună, în același timp, la zidirea Împărăției lui Dumnezeu și să umplem biserica voastră cu noi copii în Hristos.*

George Barna emite o chemare la trezire spirituală adresată creștinilor, invitându-i „să intre în joc și să vestească vestea bună, acum!” El adaugă: „Ce ironie că în timpul acestei perioade în care cresc nevoile pentru proclamarea Evangheliei și pentru puterea de vindecare a Bisericii, rândurile misionarilor au devenit extrem de slabe.”

ZEL PENTRU EVANGHELIE

Pasiunea pentru misiune se găsește cel mai adesea în tineri. De obicei, după ce descoperă o

relație personală cu Isus Hristos, ei devin imediat misionari, la fel ca Petru și Ioan, după Ziua Cincizecimii: „Căci noi nu putem să nu vorbim despre ce am văzut și am auzit” (Fapte 4:20).

Dar pentru majoritatea creștinilor, zelul pentru răspândirea Evangheliei dispare mult prea repede. Poate că se tem că vor fi considerați „nebuni pentru Hristos” (1 Corinteni 4:10). Sau fanatici. Sau obsedați religioși.

Zelul necesită sacrificiu și dorința de a merge oriunde, de a renunța la orice, de a îndura totul pentru Hristos, încrezându-te în viața Sa înviată care locuiește în tine.

Helen Roseveare a dat dovadă de o viață creștină plină de zel. În timp ce slujea ca doctor misionar în Congo, în timpul războiului civil din 1964, Helen a fost prinsă de soldații rebeli, bătută și violată. După ce a fost eliberată, Helen a plecat acasă pentru o perioadă de odihnă, și apoi s-a întors la lucru în aceeași țară pentru încă șapte ani.

„Doresc ca oamenii să-L iubească pe Isus cu atâta pasiune, încât pentru ei să nu conteze nimic altceva,” spunea Helen. „Lumea crede că sunt nebună de merg acolo. Dar dacă Dumnezeu mă trimite să merg cu familia în Africa, tot El va fi Cel care va veghea asupra noastră . . . Dacă mă voi îmbolnăvi de SIDA, acest lucru se va întâmpla ca să fiu o mărturie pentru alții care sunt infectați.” Cum poate fi aceasta un succes?

„Sunt o fanatică. Pentru

mine nu contează nimic altceva, cu excepția faptului că știu că păcatele mi-au fost iertate prin sângele lui Isus. Noi avem această scurtă viață tocmai pentru a spune și altora acest adevăr.“

Unele biserici de azi nu sunt convinse că trebuie să proclame Evanghelia simplă, neîmpodobită, din Ioan 3:16-18 și 1 Corinteni 15:1-3. De fiecare dată când predicăm, trebuie să le spunem oamenilor că Dumnezeu îi iubește și că îi caută în mod activ pe fiecare.

SALVATORI DEDICAȚI

Prietenul meu Jim Reapsome a comparat misiunea Bisericii cu eroismul marinarilor pentru salvarea căpitanului Scott O'Gardy, pilotul avionului F-16 al Forțelor Aeriene Americane. El este de părere că multe biserici își risipesc energiile în bătălii lipsite de importanță - de exemplu, ce să se cânte în biserică: cântările specifice închinării contemporane sau imnurile tradiționale.

Jim a spus: „Diavolul câștigă zilnic teren, pentru că fiecare din aceste lupte interne reprezintă un câștig pentru planul său de a ne ține departe de îndeplinirea celei mai importante misiuni care ne-a fost încredințată: dărâmarea zidurilor împărăției întunericului și aducerea oamenilor în Împărăția de lumină a lui Dumnezeu. [Marinarii care l-au salvat pe căpitanul Scott O'Gardy] nu au stat la sfat, contrazicându-se care imn marinăresc să-l cânte. Ei au avut în minte o singură misiune—să salveze un pilot—

și n-au permis nici unui alt lucru să le distragă atenția.“

Jim și-a încheiat articolul astfel: „Așa cum circulă vorbele din bătrâni, noi trebuie să păstrăm lucrurile importante - iar lucrul cel mai important este să aruncăm colacul de salvare al speranței și păcii oamenilor prinși și copleșiți de deznădejde.“

***Se fac multe acțiuni,
dar, pentru mii de biserici
și creștini din multe
părți ale lumii,
evangelizarea nu
constituie o prioritate,
ca să nu mai vorbim de
ea ca prioritate nr. 1
sau
prioritate supremă.***

Mulțumesc celor care au aruncat un colac de salvare oamenilor din America de Sud, mamei mele și tatălui meu, care acum sunt amândoi în cer. Mulțumesc lui Dumnezeu pentru mesajul Evangheliei și pentru misionarii care s-au sacrificat aducându-l familiei noastre împreună cu siguranța vieții veșnice (cf. Ioan 10:28).

DISPERAȚI PENTRU A CONVINGE

În bisericile de astăzi, nu există nici o urgență de-a evangeliza, în parte și pentru că noi nu credem cu adevărat că cei pierduți sunt cu adevărat pierduți. Noi nu negăm acest adevăr, dar nici nu-l îmbrățișăm. Dacă am face-o, am lucra cu disperare pentru a-i convinge pe oamenii pierduți și care mor, să vină la

Hristos (vezi Psalmul 39:5).

Un prieten de-al meu, a cărui mamă moare fără Hristos, nu pare să simtă aceeași disperare pe care o simt eu față de situația ei, deși aceasta nu este mama mea. Știu că prietenului meu îi pasă, dar dacă mama mea ar fi pe cale să moară fără Hristos, eu aș petrece fiecare zi pe genunchi, lângă patul ei până când ea și-ar da viața Mântuitorului nostru Isus Hristos.

George Barna spunea despre una dintre predicile lui Bill Hybels din Pilda bogatului nemilostiv și a lui Lazăr (Luca 16:27,28): „Până astăzi, după mai bine de un deceniu, îmi amintesc acea predică și groaza care am simțit-o când mi-am dat seama, poate pentru prima oară, cât de groaznică poate fi viața în iad, cât de importantă este moartea lui Hristos pentru mine, și cât de important este să folosesc toate mijloacele de care dispun pentru a împărtăși adevărul biblic, singurul real, despre viață, moarte, păcat și har cu fiecare persoană pe care o cunosc.“ Din acea zi, viața lui Barna, ca evanghelist, n-a mai fost aceeași.

Un prieten evanghelist, Clyde Dupen, spunea: „Pentru Dumnezeu nu este nimic mai important decât salvarea creației Sale.“ Noi toți avem nevoie de o tandrețe reînnoită și de o dragoste reînviată pentru cei care trăiesc și mor fără Hristos.

Eu îmi doresc o pasiune mai mare de la Dumnezeu



Păstori

DE ANTHONY D. PALMA

pentru sufletele oamenilor care încă trăiesc în egoism și păcat și înaintează pe drumul lor spre pierzarea veșnică. Port pe umeri povara acelor prieteni care nu înțeleg că responsabilitatea nr. 1 a unui creștin nu este să se pensioneze cât mai curând, pentru a petrece ore nesfârșite urmărind mica minge albă de golf. O, dacă ar fi măcar tot atât de entuziasmați de zidirea Împărăției lui Dumnezeu, pe cât sunt de încântați de cursurile lor de golf.

Cum aș putea să-i conving că ei pot să aibă o satisfacție și o împlinire cu mult mai mari în evanghelism? Evanghelizarea este un război spiritual, deci ne putem aștepta să ni se trântescă niște uși în față, și ne putem aștepta la atacuri tot mai severe asupra propriilor persoane și asupra familiilor noastre. Dar există bucurie în ascultarea de Dumnezeu. Dați-mi voie să fac doar evanghelizare—niciodată nu aș fi mai satisfăcut. Nu există nici o încântare mai mare decât să răspândești Evanghelia și să-i conduci pe oameni în Împărăția veșnică a lui Dumnezeu. Oferiți misiunii tot ce aveți. Această viață este singura voastră șansă.

ACEST ARTICOL OFERĂ O PRIVIRE GENERALĂ asupra concep-
tului de **(poimainō)**
păstor

spiritual din Noul Testament, și se referă la Isus și la conducătorii bisericii. Încă de la Abel (Genesa 4:2), păstorii sunt personaje obișnuite în

Scriptură. De aceea, nu este surprinzător că Vechiul Testament Îl prezintă deseori pe Dumnezeu ca păstor (de exemplu Psalmul 23:1; 80:1; Isaia 40:11; Ieremia 31:10; Ezechiel 34:11-13) și pe conducătorii poporului Său ca păstori (Ezechiel 34). Este evident că funcția principală a păstorului este să urmărească bunăstarea turmei și să o conducă.

ISUS, PĂSTORUL DESĂVÂRȘIT

În timpurile nou testamentale, păstorii nu erau foarte apreciați. De aceea, este surprinzător faptul că îngerii au anunțat nașterea lui Isus unor păstori umili (Luca 2:8-11). Dar acest lucru a fost potrivit deoarece Mesia, Fiul lui David (Păstorul—Împărat), S-a născut în Betleem, cetatea lui David (vezi Ezechiel 34:23). Aproape neobservată, în relatările nașterii Sale există o descriere a lui Isus ca păstor. Matei citează din Mica 5, unde Isus este numit „Păstorul poporului Meu Israel” (Matei 2:6).

Atât la prima Sa venire cât și la cea de-a doua, Isus este prezentat ca Păstor. Același verb (*poimaino*) apare de trei ori în cartea Apocalipsa, în legătură cu El. În mod paradoxal, Mielul „va fi păstorul lor [literal, îi va păstori], îi va duce la izvoarele apelor vieții” (7:17). El va cârmui [literal, păstori] toate neamurile cu un toiag de fier” (12:5; 19:15). Acest ultim concept se aplică și celor care vor birui (2:26,27).

Isus S-a prezentat pe Sine Însuși

ca Păstorul cel bun (*ho poimen ho kalos*—Ioan 10:11,14), care își dă viața pentru oile Lui. În legătură cu aceasta El poate fi numit, de asemenea, Păstorul bătut (Matei 26:31; cf., Zaharia 13:7). Desigur, într-un sens unic, numai Isus Și-a dat viața pentru oi. Totuși, într-un sens mai larg aceasta sugerează că orice păstor spiritual trebuie să fie gata să se jertfească pe sine însuși de dragul turmei.

Mai mult, Isus este numit Marele (*mezas*) Păstor al oilor (Evrei 13:20) și Păstorul (Ioan 10:16; vezi și Ezechiel 34:23; 37:24). Petru L-a numit Păstorul cel mare (*archipoimen*—1 Petru 5:4); un scriitor sugerează traducerea „Păstorul—Stăpân”.

O combinație neobișnuită de termeni se referă la Isus ca „Păstorul și Episcopul (Păzitorul) [*ho poimen kai episkopos*]” sufletelor noastre (1 Petru 2:25). Această expresie poate fi tradusă Păstorul—Păzitor. Cuvântul *episkopos* este redat deseori episcop sau supraveghetor. J. N. D. Kelly în comentariul său referitor la 1 Petru, sugerează că *episkopos* este „cel care inspectează, veghează, protejează”. Această pereche de termeni are o semnificație specială când este aplicată conducătorilor din biserică. Atât Pavel cât și Petru subliniază aspectul lucrării de păzire/supraveghere.

PAVEL ȘI PĂSTORII

În lista darurilor de conducere pe care Hristosul înălțat le-a dat bisericii, Pavel a vorbit de „păstori și învățători [*tous poimenas kai didaskalous*]” (Efeseni 4:11). Cercetătorii vor continua încă multă vreme să se întrebe dacă Pavel s-a referit la două chemări distincte, sau dacă el a vrut să spună ceva de genul „păstori—învățători”. Cu siguranță una dintre datoriile principale ale unui păstor este să hrănească turma prin predarea sau expunerea Cuvântului lui Dumnezeu. Acesta este motivul pentru care o caracteristică profesională specifică unui prezbiter este ca el să fie „în

stare să învețe pe alții [*didaktikos*]” (1 Timotei 3:2; 2 Timotei 2:24). Mai multe autorități în domeniu redau cuvântul grecesc prin „îndemânatic în predare”, „un învățător îndemânatic”, „apt să predea” și „competent să predea”.

Efeseni 4:11 este singurul pasaj din Noul Testament unde o astfel de persoană este numită cu ajutorul cuvântului grecesc pentru păstor (*poimen*), deși se acceptă în general că această numire este echivalentă cu cea de episcop/supraveghetor (*episkopos*) și prezbiter (*presbuteros*). Toate cele trei concepte sunt folosite împreună în relatarea cuvântării pe care Pavel a ținut-o la Milet în fața bărbaților bisericii din Efes, care sunt numiți prezbiteri în Fapte 20:17. Pavel le-a spus acestora că Duhul Sfânt i-a pus episcopi sau supraveghetori ai turmei, pe care trebuie să o păstorească (v.28). Este demn de remarcat de asemenea faptul că, în acest verset, Pavel îi îndeamnă pe acești conducători să „ia seama . . . la toată turma”. Aceste cuvinte ne amintesc de faptul că Petru Îl numește pe Isus Păstorul și Episcopul/Supraveghetorul sufletelor noastre (1 Petru 2:25).

PETRU ȘI PĂSTORII

Discuția lui Isus cu Petru (Ioan 21:15-17) merită să i se acorde un studiu serios. Cu toate acestea, mă voi ocupa doar de elementele care au legătură directă cu subiectul nostru. Isus i-a poruncit lui Petru atât să pască (*bosko*—versetele 15,17), cât și să aibă grijă (*poimaino*—versetul 16) de turma Sa (în limba română, ambele cuvinte sunt traduse prin cuvântul „paște”—n.tr.). Obiectele grijii sale sunt numite atât „mielușei” Domnului (*arnia*—versetul 15) cât și „oile” Sale (*probata*—versetele 16 și 17). După părerea mea, această variație în folosirea verbelor și a substantivelor este doar stilistică; nu cred că Isus a intenționat ca Petru sau noi să identificăm niște diferențe profunde între perechile de cuvinte folosite aici. Esența mesajului este clară: responsabilitatea lui Petru era de a

„Domnul este Păstorul meu: nu voi duce lipsă de nimic. El mă paște în pășuni verzi, și mă duce la ape de odihnă; îmi înviorează sufletul, și mă povățuiește pe cărări drepte, din pricina Numelui Său.” *Psalmul 23:1-*

(Continuare din pagina 10)

MARELE SCOP

În pofida Căderii, vedem dragostea mistuitoare a lui Dumnezeu pentru omul căzut pe tot cuprinsul Scripturii. Aceasta este *marele scop*—campania lui Dumnezeu de-a aduce înapoi rasa lui Adam. El nu a încetat niciodată să-i iubească pe cei pierduți. Chiar și atunci când a renunțat la toți oamenii de pe pământ, El a găsit o excepție—Noe. Dumnezeu a luat-o de la început cu Noe și fiii lui. Mai târziu, El a fost gata să-l nimicească pe Israel și s-o ia de la capăt cu Moise. Dar Moise a mijlocit pentru popor: „Iartă-le acum păcatul! Dacă nu, atunci șterge-mă pe mine din cartea pe care ai scris-o!” (Exod 32:32).

***Marele Său scop
este căutarea
neconținută
a unei soluții
pentru
marea calamitate.***

Deși, în cele din urmă, Dumnezeu l-a trimis pe poporul Său într-o captivitate păgână, El a sperat tot timpul că ei se vor smeri și Îi vor cere iertare și îndurare. Lui Dumnezeu nu Îi place să pedepsească. El este încet la mânie. Îndurarea Sa strălucește în toate relațiile Sale cu omul. El nu este un Dumnezeu al răzbunării, ci un

Dumnezeu al milei și al împăcării. El este într-o căutare neconținută după o soluție pentru marea calamitate.

MARELE CALVAR

La împlinirea vremii, Dumnezeu a căutat în dosarele cele mai ascunse ale arhivei Sale eterne și a început să pună în aplicare un plan conceput încă înainte de-a fi existat lumea. Aceasta era o soluție radicală, surprinzătoare care nu avea cum să dea greș—un plan potrivit căruia singurul Fiu al lui Dumnezeu trebuia să fie sacrificat pentru toate păcatele rasei adamice. Dumnezeu Însuși, în trup omenesc, avea să aducă jertfa cea mai incredibilă care a fost adusă vreodată pe altar. Aceasta a fost o jertfă dumnezeiască, o agonie divină—agonia Crucii. Acesta a fost marele Calvar.

Marele Calvar este elementul esențial al marelui scop al lui Dumnezeu. Calvarul a fost soluția găsită de Dumnezeu. Calvarul a fost declarația pe care cerul a făcut-o lui Satan, prin care a proclamat că va exista întotdeauna o cetate de scăpare, unde cel vinovat va putea fugi ca să capete îndurare. Calvarul este poarta acestei cetăți. Trecerea prin această poartă nu ascunde păcatele, ci le spală, le îndepărtează, le curățește: „De vor fi păcatele voastre cum e cârmâzul se vor face albe ca zăpada” (Isaia 1:18).

MAREA TRIMITERE

Înainte de a Se întoarce la cer, Domnul nostru a întocmit un

***La împlinirea vremii,
Dumnezeu a căutat în
dosarele cele mai
ascunse ale arhivei
Sale eterne, și a
început să pună în
aplicare un plan
conceput încă înainte
de-a fi existat lumea.***

plan de câștigare a celor pierduți, cu mesajul Calvarului. Noi numim acest plan Marea Trimitere, un mandat pentru cel mai mare scop al evanghelizării care a existat vreodată. La o privire fugară, aceasta pare extrem de nepotrivită. Totuși, Marea Trimitere este un plan divin, care cere fiecărui credincios născut din nou să devină parte a extraordinarului sistem de informare al lui Dumnezeu. Deoarece Hristos a murit pentru toți, Dumnezeu dorește ca toți să afle de Calvar. De aceea, fiecare credincios trebuie să fie un câștigător de suflete din armata Sa răscumpărătoare.

Toți credincioșii sunt numiți de Dumnezeu să ducă vestea bună a Calvarului și a mormântului gol tuturor oamenilor, națiunilor, triburilor și limbilor. Noi suntem *cei însărcinați cu aceasta*.

Nu trebuie să ne temem sau să ne simțim copleșiți. Dumnezeu știe că nu putem face aceasta cu propriile noastre resurse. De aceea, în timp ce părăsea pământul, Isus a spus: „Vă este de folos să Mă duc,

căci dacă nu Mă duc Eu, Mângâietorul nu va veni la voi; dar dacă Mă duc, vi-L voi trimite“ (vezi Ioan 16:7). El ne dă putere să ascultăm de Marea Trinitate—să ne îndeplinim responsabilitatea de a spune lumii despre Calvar. Când ascultăm, ne putem bucura că am participat la *marele scop* al lui Dumnezeu de a-i căuta pe cei pierduți, și de a-i îndruma spre Calvar.

O MARE OBLIGAȚIE

A fi implicat în Marea Trinitate nu este doar o problemă de ascultare față de planul lui Dumnezeu, ci este și o ascultare de ideea sfântă a dreptății. Cum să ne bucurăm de mântuire și de beneficiile acesteia și să nu ne pese de milioanele de oameni care nu beneficiază de ele.

Aceasta era o soluție radicală, surprinzătoare care nu avea cum să dea greș— un plan potrivit căruia singurul Fiu al lui Dumnezeu trebuia să fie sacrificat pentru toate păcatele rasei adamice.

Scriptura vorbește în mod repetat de mângâierea și vindicarea obținută prin cunoașterea lui Dumnezeu. Psalmistul își exprimă speranța că toate popoarele pot fi vindicate, astfel

„El [Isus Hristos] a murit pentru toți, pentru ca cei ce trăiesc, să nu mai trăiască pentru ei înșiși, ci pentru Cel ce a murit și a înviat pentru ei.“

încât ele să se poată încrede în Cel Atotputernic (vezi Psalmul 67:2). Toți oamenii din toate națiunile trebuie să aibă șansa să experimenteze îmbrățișarea dragostei și promisiunii lui Dumnezeu.

Există o armată extraordinară a *celor trimiși* în toată lumea, care pare să nu se oprească niciodată din înaintare. Aceștia se văd pe ei înșiși ca *cei chemați* să răspândească cunoștința Numelui Său tuturor oamenilor. Un student al școlii biblice din Etiopia s-a întors dintr-o misiune de evanghelizare din timpul vacanței de iarnă. Misionarii Duane și Sylvia Stewart ne spun despre Nagusi, *unul dintre cei trimiși*:


„Nagusi se îndrepta spre un alt loc unde avea să predice, când ploaia a început să toarne. Ca urmare, așa cum fac etiopienii, el a bătut la o ușă și a întrebat dacă putea să intre. În casă se afla un grup de oameni, și aceștia l-au primit în mijlocul lor. În timp ce se afla acolo, el a observat un om care stătea într-un colț și care nu vorbea nimic. Fiindcă timpul trecea și ploaia nu se mai oprea, Nagusi

i-a întrebat pe cei prezenți dacă le poate spune câteva cuvinte. Ei au fost de acord, așa că el le-a propovăduit Evanghelia. La urmă, în timp ce Nagusi se ruga, Duhul Sfânt a venit peste el și a început să vorbească în alte limbi. Imediat bărbatul din colțul încăperii s-a ridicat în picioare și și-a ridicat mâinile în sus. El l-a întrebat pe Nagusi: „Cum de-mi cunoști limba?“

„Eu nu o știu“, a spus Nagusi. „Duhul Domnului a vorbit prin mine“.

„Tu mi-ai spus pe limba mea să mă ridic în picioare“, a spus omul. „Eu n-am putut umbla, fiindcă picioarele mele erau paralizate. Iată că acum eu pot sta în picioare.“

Marele Calvar este elementul esențial al marelui scop al lui Dumnezeu.

Cu siguranță, trimișii lui Dumnezeu vor avea curaj, îndrăzneală și putere. Să facem noi juruințe de a sluji dragostea lui Dumnezeu pentru cei pierduți. Aceasta este voia lui Dumnezeu pentru Biserica Sa. Noi trebuie să lucrăm mai departe la îndeplinirea marelui scop al evanghelizării, ajutându-i pe oamenii de pretutindeni să cunoască dragostea veșnică a lui Dumnezeu pentru ei, și soluția Sa pentru mântuirea lor. 



Schițe de predică



PLANUL LUI DUMNEZEU NU ESTE NEGOCIABIL

Romani 5:18

INTRODUCERE:

În fiecare an se acordă o mare atenție negocierilor referitoare la bugetul statului. La planul final de buget se ajunge prin ajustări și compromisuri. În schimb, în ceea ce privește planul lui Dumnezeu de mântuire, nu există nici un fel de negocieri.

MESAJ:

1. Numitorul comun

- a. „Toți au păcătuit“ (Romani 3:23)
- (1) Punctul de vedere al lui Dumnezeu: Sentința este finală.

(2) Condiția omului:

Problema este fatală.

b. Incapacitatea omului de a se mântui (Romani 3:28)

(1) Faptele bune sunt nepotrivite.

(2) Dumnezeu este de acord cu această afirmație.

2. Descoperirea comună

- a. Socotiți neprihăniți prin credință (Romani 5:1).
- b. Determinați de compasiune să facem cunoscut planul lui Dumnezeu.
- c. Pacea cu Dumnezeu și pacea lui Dumnezeu sunt disponibile pentru fiecare.

3. Destinul comun

- a. „Viața veșnică împreună cu Isus Hristos“ (Romani 5:21).
- b. Iadul și despărțirea veșnică de Dumnezeu îi așteaptă pe cei păcătoși.
- c. Alegerea personală este necesară.

CONCLUZIE:

Dumnezeu a stabilit un plan de mântuire care este disponibil pentru toți. Nu există nici un alt plan care să poată fi luat în considerare.

—*Michael O. Glover, Dexter, Missouri*

O MARE DORINȚĂ

Psalmul 37:4

INTRODUCERE

Motivul pentru care nu se fac prea multe pentru Dumnezeu astăzi este faptul că nu există dorință pentru aceasta. Cu hotărârea și îndrumarea necesară, poți realiza ceea ce dorești. Noi nu trebuie să dorim popularitate, prestigiu sau prosperitate.

MESAJ:

Noi trebuie să dorim:

1. **O inimă evlavioasă care să-L glorifice pe Hristos.**
 - a. Modalitatea: „În duh și în

adevăr“ (Ioan 4:24).

- b. Locul: în inimă, acasă și la biserică.
- c. Admirația: în putere, bucurie și unitate.

2. O inimă doritoare să meargă pentru Hristos.

(Studiază Fapte 1:8; Romani 12:1,2; Coloseni 1:9)

Noi trebuie:

- a. Să cerem prin El.
- b. Să încercăm pentru El.
- c. Să realizăm prin El.

3. Un seceriș minunat pe care să-l dăm lui Hristos.

(Proverbe 11:30; Filipeni 4:17;

1 Tesaloniceni 2:19; 2 Timotei 2:2).

Acesta va aduce:

- a. Eliberarea pentru cei pierduți,
- b. Bucurie pentru cei mântuiți,
- c. Diademe pe coroana Mântuitorului.

CONCLUZIE:

De ce nu am dori lucruri care să rodească și să aducă glorie lui Dumnezeu?

—*Buddy Barnett, Mathis, Texas*

Dacă dispuneți de schițe de predici care credeți că ar fi de folos Ți altor lucrători vă rugăm să ni le trimiteți pentru a le publica în numerele viitoare ale revistei noastre. Colectivul de redacție Ți rezervă dreptul de a selecta materialul pe care Ți va publica.



IDEI EFICIENTE



LITERATURA CREȘTINĂ ȘI STANDUL DE CĂRȚI

Multe din bisericile noastre se află situate în apropierea școlilor de diferite grade, de la școli generale până la universități. Aceste instituții de învățământ au mii de elevi și studenți care au nevoie să audă Evanghelia pentru prima dată. Care sunt modalitățile creative pe care le poate găsi biserica dvs. pentru a prezenta Evanghelia acestor elevi și studenți?

O modalitate ar fi obținerea permisiunii de a instala un stand de cărți și literatură creștină pe terenul instituției respective de învățământ sau în apropierea acesteia, într-o zonă foarte frecventată de elevi și/sau studenți. Un astfel de stand de cărți este un mijloc de-a prezenta literatura creștină, de-a face cunoștințe în rândul tinerilor și de a comunica mesajul creștin de la om la om. Iată cinci motive pentru a iniția o lucrare de distribuire a literaturii creștine în apropierea școlilor:

1. Prezentarea lui Isus Hristos elevilor și studenților.
2. Încurajarea și promovarea dialogului dintre creștini și necreștini.
3. Prezența mărturiei creștine în locurile respective.
4. Încurajarea citirii cărților creștine bune de către elevi și studenți.
5. Instruirea creștinilor pentru a-și împărtăși credința.

Cu ce să începeți?

1. *Obținerea permisiunii din partea instituției de învățământ respective.* Va trebui să alegeți locul potrivit, să găsiți un stand sau o masă potrivită, și să stabiliți zilele și orarul de lucru.

2. *Comandarea materialelor pentru stand.* Includeți cărți, broșuri, Noi Testamente ieftine, mici tratate și, dacă este posibil,

numere mai vechi de reviste creștine pentru tineri sau copii ale unor articole specifice tinerilor. Includeți materiale pe care să le puteți oferi gratuit, cărți pentru vânzare, și cărți pe care să le împrumutați.

3. *Instruirea celor care se vor ocupa de standul de cărți.* Învățați-i să asculte cu atenție, să comunice Evanghelia cu claritate, să se familiarizeze cu problemele elevilor și/sau ale studenților și cu cele din școală sau din campusul universitar, cu materialul disponibil la stand; să se roage, să inițieze conversații și să păstreze contactul cu cei cu care au intrat în legătură. Formați și coordonați echipe de elevi și studenți care să evanghelizeze în timpul pauzelor, pe lângă cei care vor lucra la stand.

4. *Aranjați materialele pe stand într-un mod atractiv.* Folosiți afișe, postere și indicatoare care să îndrepte atenția asupra standului de cărți creștine. Faceți reclamă la o broșură, oferiți reducere sau deschi-deți o listă cu studenți cărora să le oferiți o carte gratuită. Gândiți-vă la posibilitatea de a implica în această lucrare un grup care să prezinte o dramă sau o formație muzicală care să cânte în apropierea standului pentru a-i face pe tineri să se oprească și să arunce o privire asupra materialelor prezente la stand.

5. *Folosiți alte idei care credeți că ar da rezultate în această lucrare de evanghelizare a tinerilor prin intermediul literaturii creștine.*

ILUSTRATII

MULȚUMIRE

Pentru partea pe care a avut-o într-o încercare de a-l răsturna pe

Adolf Hitler de la putere, Dietrich Bonhoeffer, un lucrător luteran, a fost spânzurat în data de 9 aprilie 1945, după 2 ani de detenție într-o tabără de concentrare. El a scris: „Noi ne rugăm pentru lucruri mari și uităm să mulțumim pentru darurile obișnuite, mici (și care totuși, în realitate nu sunt mici). Cum ar putea încredința Dumnezeu lucruri mari celui care nu primește cu mulțumire de la El lucrurile mici?

Dacă nu mulțumim zilnic pentru biserica din care facem parte și în care am fost așezați, chiar și atunci când nu avem niște experiențe extraordinare, în care nu există bogății care pot fi descoperite, ci multă slăbiciune, credință puțină și dificultăți; dacă, dimpotrivă, noi nu facem nimic altceva decât să ne plângem lui Dumnezeu că totul este prea neînsemnat și lipsit de importanță, atât de diferit de lucrurile la care ne-am așteptat, atunci Îl împiedicăm pe Dumnezeu să împunernicească biserica noastră să se dezvolte în conformitate cu bogățiile care ne sunt disponibile tuturor în Isus Hristos.“

—Robert L. Neuman, Lansing, Illinois

DOVADA

CARE NU POATE FI COMBĂTUTĂ

Când Robert Ingersoll, vestitul sceptic, era în perioada lui de glorie, doi studenți s-au dus să asculte una din prelegerile acestuia. La sfârșitul întâlnirii respective, în drum spre casă, unul dintre studenți i-a spus colegului său: „Omul acesta a făcut praf toate argumentele favorabile creștinismului, nu-i așa?“ Celălalt a răspuns: „Nu, nu cred. Ingersoll nu a explicat viața mamei mele, și, până când va putea face acest lucru, eu voi rămâne credincios Dumnezeului mamei mele.“

—*Selecție*

A CUI ESTE ACEASTĂ SLUJBĂ?

[Aceasta este o poveste cu patru personaje, numite:
TOȚI, CINEVA, ORICINE și NIMENI.]

Evanghelia trebuia dusă până la marginile pământului...

și TOȚI erau siguri că CINEVA o va duce.

ORICINE o putea duce, dar NIMENI nu a dus-o.

CINEVA s-a enervat pentru că TOȚI aveau slujba aceasta.

TOȚI au crezut că ORICINE o putea face,

dar NIMENI nu și-a dat seama că TOȚI nu o vor face.

În cele din urmă, TOȚI au certat pe CINEVA

pentru că NIMENI nu a făcut lucrarea de evanghelizare

pe care ORICINE o putea face.

Vi se pare cunoscută această imagine?

Într-adevăr, a cui este această slujbă?